

Őrült napraforgó

Madách Imre emlékének

I.

Magas volt? szikár és árva
de sejtelmes nagy magánya
már huszadik század végi
S cleve bronz a csizmája

Csillaggal kaviccsal nyelvén
elsőnek itt anyanyelvén
aki nem Arannyal beszél
Már új század *Havaselvén*

II.

Ős ága hajlik rám a Napnak
s nincs választásom
rosszat vagy a jót
az idő bőre mint baromé remeg
és rózsza szaglik
sárgán mint a jód

Fény feszül és fény ráncolódik
és tárgyaimból
használat ragyog
szenvedőbbek jaj csontosabbak
itt arcok kövek
és mozdulatok

III.

Sem az ég sem a föld
sem a kék sem a zöld
Hat milliárd szenthely
élet tornya Ember
Mindünkben kőlépcső
s minden fokunk végső
Jár a púpos torzó
harangkötél-húzó

IV.

Hangyával s darázssal
sistereg izzik a meleg
 fű és bokor emelné árnyát
 földről fekete szempilláját
s fehér káposztalepke
 zárt arcok felett

Omlik a gödrös ég
süketült déli harang ver
 asztalon ebéd ragadéka
 légycsipás tálak maradéka
s nyitott kagylóban
 még két fülemben tenget

V.

Ha kell hát hitetlen voltam
 Hiszen nem tagadtam én semmit
Nem mások nyomát tapostam
 Utam s járásom fénné semmik

Ha kell hát csak hívő voltam
 Hiszen levél is szíven érint
Ősz van Huzatos varroda
 S rám itt feszül tél majd Fehéring

VI.

Múlóban minden harcom
fény pora lepi arcom
 szobrot
Megszokott tárgyat csöndes
asszonyi szél törölget
 s boldog

Mit akarhattam még itt
Gondjaim semmiségig
 járnak
Győzelmek nélkül vége
szívemben bomló béke
 bánat

VII.

Kezemben nehéz pohár
 Láz vacogtatja csontomat

Szomjamat Nap oltja már
Itatja magát alkonyat

Árnyak fekszenek hanyatt
Hosszú kortyokban mint a bor
fogy fogy elfogy ez a nap
Poharam alján Hold fakul

Igaz s részeg ez az est
Csillag az égre fölbotol
S asszony rángat részegest
Lent hugyában ül a bokor

VIII.

SZIVES BÓLOGATÓ

Jóska ej Utassy Jóska
lósörény színnel lángol
föllángol vadon a sóska
úton útszélien bárhol
Lángol vadon a sóska
lósörény színnel lángol

Jóska ej Utassy Jóska
én szólva is hallgatok
de felütik fejük szódra
porból a hallgatók
Felütik fejük szódra
porból a halott Nagyok

IX.

Utam már szívemig szűkült
Gyulladt torkomból kél a Nap
Piszkos galamb mint kő suhan
mélyen a háztetők alatt

Semmi fa álldogál az ősz
vas lámpaoszlopok között
Felleg lóg rám mint pléhdarab
putri ég bádoggja zörög

X.

Mégis arcomat lerontani
mégis erős hallgatásomban

kőszájjammal felordítani
követ morzsázó sírásomban
mégis mégis könnyem ontani
miért kell Istenem

Amióta élek magányban
 eget leső népem szívében
cseppköves telében nyarában
 rég elmeszesedett reményben
mégis mégis könnyem havában
miért kell Istenem

XI.

Ágaznak a téli rácsok Leveleznek
Szél szítja fehérre a Napot
És tüzet fog lent a Duna Csapkod retteg
Mohos kövön s lépcsőn acsarog

Üvegcserép a zöld a hegy sziklái közt
Másnaposan vaksít április
Sirály karcolássza csontom Át- s átköröz
Kínjaiban rikolt felvisít

XII.

Sívó anyám máriaüveg
vérrel erezed szemcimet
Fiad szemét aki fél
Derékaljam hideg versavar
benne kéz és szembogár kapar
Fázom
templomodban fúj a szél

Országom kint lekorhadt vagon
arcok rajta arcaim vakon
S rángatja Európa
És zúg csak zúg katonanóta
felejthetetlen hulló hóba
Holott
virágzik ég a Róna